

Izajáš 9:1-6

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomíš jako v den Midjánu. Pak každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně. Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

Dopis Titovi 2:11-14

Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. Nikdo ať tebou nepohrdá.

Lukášovo evangelium 2:1-20

Dětem: Děkuje za koledy. Obdivuji vás, děti, jak se vyznáte v černých notách na bílém papíře. Máte mou úctu. Zvládnete rozehrát černé a bílé klávesy. Ani v tom se nevyznám. Měl bych v očích děs, kdyby mne posadili za piano. Ve vašich tvářích se mihlo občas zaváhání, ale to není nic proti tomu, co bych měl v očích já.

Taky mám něco černobílého. Šachovnici. A když jsou Vánoce a narodil se nám král, tak dvě figurky. Bílého krále a černého krále. Že ten černý má velké oči?! Ano, strach a úzkost mívá velké oči. Bojíme se. A přesto je dobře se pustit na šachovnici do hry. A zkoušet hrát a prohrávat a vyhrávat. Učit se a nevzdávat se. Na šachovnici ten bílý král může prohrát, ale náš král, Ježíš Kristus, nakonec prohrát nemůže. Na zemi skončil smrtí, to je víc, než prohra partie, ale pak vstal a na věčnosti už se budou hrát jiné hry! Temnota tam nebude. Proto se k němu obracíme a společně voláme v modlitbách...

Zlé a dobré zprávy

Vánoční příběh je příběhem zlých a dobrých zpráv. Zlých? Vždyť připomínáme jen ty dobré... Ano, Evangelium, už z podstaty slova je dobrou zprávou!

Mezi vánočními přáními mne zaujala prostá slova jedné mé známé šachistky s mnoha tituly, která prožila velmi těžký půlrok svého života. Pustila se do boje s velkým developerem v jednom městečku u Prahy. Ona, křehká dáma, již se nezřídka třese hlas, se vzepřela mocnému muži a sehnala tým lidí, kteří bojovali s ní. Zabránili zničení parku na místě bývalého rybníka, kde se měly postavit bytové domy a prodávat byty. Kdyby jen to, projekt nebral ohled na domky a zahrady stojící na bývalém břehu rybníka. Sousedily tak blízko, že by se jich výstavba dotkla a možná i část zahrad poškodila. Prodávat nechtěli. Velmistyně v šachu vyhrála nerovný boj alespoň tak, že výstavba zůstala v mezích zákona. Ale někdo se jí po vítězství šeredně pomstil jinou cestou. A tak se musela bránit znova. k Vánocům mi napsala: „*Ti, kdo věří v dobro, se dívají na svět černobíle!*“ Především tím říkala, že každý, kdo věří v dobro, musí vnímat dobré i zlé. A pak, samozřejmě - šachistka - mi tím nakonec naznačovala, že ti, kdo věří v dobro, musí hrát šachy - a zůstat ve hře, držet na očích černé i bílé. Tato slova zkušené učitelky šachu mne utvrzují v obsahu vánoční zvěsti.

Ta černá? Obraťme pohled k vánočnímu příběhu: Josef s Marií se dostali do Betléma v rámci poměrně zbytečné a ponižující akce. Soudy zdanitelného majetku a lidí. Pozemky v Izraeli nebyly jen pouhým kusem země vykresleným v „katastrálních mapách“, ale byly vždy spojeny se jménem,

s lidmi. Pokud jste kupovali nemovitost, přijmali jste s ní i lidi, často i péči o ty lidi. Pokud to byly osamělé ženy, vdovy, sirotci či starci, tak koupit zemi znamenalo - začít je živit, aby se jednou té země mohli opět chopit sami. Dnes naprosto nepochopitelné až podivínské. Řekli bychom dnes: „Když už to kupuji, je to přece moje!“ V Izraeli úplně ne. O tom ale jindy a jinde. Důležité je: Nikdo nepropadl sociálním sítím. Starat se o druhé znamenalo starat se o sebe. Tato dobročinnost se dělala z víry, že se Hospodin za lidskou práci postaví a nenechá lidi padnout. Ani ty, kteří se starají a ani ty, kteří péči přijímají. Ta Boží jistota byla radostí té víry. Proto se tato dobročinnost se nedala navelet, ale byla výrazem zbožnosti.

Tím spíše bolí, když tuhle krásnou výsadu Boží péče někdo ďábelsky zneužije! V betlémském příběhu je to okupační mocnost, která nařídila soupis všech, kdo k pozemkům patří a nařídila, aby se k tomu svému kousku země také fyzicky dostavili, ač jej fyzicky nedrželi. A proto putovali z Nazareta, kde zrovna žili, do Betléma, kam patřili. To proto, aby se neztratila žádná hlava a pozemek a aby se daly několikrát vypočítat ty samé daně. Placení těchto daní pak prokurátoři stále odkládali. Po odkládání a nejistotách pak daně vybral Řím až za přibližně dvanáct let od soupisu, pravděpodobně někdy v roce 6 po Kristu. Tucet roků odkládání, nejistoty, stoupajícího hněvu a nechutě pak při skutečném výběru daní způsobily povstání, jež bylo krvavě potlačeno. Víme o něm z několika zdrojů. Vzpomíná jej Gamaliel (Skutky apoštolů 5:37) a ví o něm i Josephus Flavius.

Svět je plný nespravedlnosti. Jedna plodí druhou. Slyšel jsem v slzách vyprávět příběh studentky Katky, která měla od dětství přítele Ferka. Vlastně celé jejich rodiny se od mateřské školky svých dětí kamarádily. Ferko byl skvělý kamarád. Protože byl trochu jiný, byl často terčem šikany spolužáků. Na střední školu šli každý jinam... Na Ferkově škole šikana pokračovala. Trápili jej až tak, že se snažil přejít na gymnázium, na kterém byla Katka. Katka měla na škole učitele, který ji s manželkou zval do společenství křesťanů. Když se našla chvíle, povídali si o Ježíši Kristu. Možná proto Ferkovi mamka přestup nedovolila. Bála se nějakých pobožných bláznů. A tak se zařídil Ferko po svém. Tyranům chtěl ukázat sílu. Začal poslouchat jinou muziku, začal se oblékat jako zlý muž, četl knihy o zlu a mluvil o zlu. Až najednou přišla strašná zpráva. Ferko zavraždil několika ranami nožem taxikáře. Naštěstí jej rychle chytila policie, protože by jej lidé bývali zlynčovali. Sedí na dlouhé roky ve vězení. Katka se při tom doteku zla stala křesťankou. Uvěřila, že smysl má jen dobro. A hledá cestu, jak Ferkovi pomoci.

Už v roce 2014 nadzvedl poměrně náboženské Slovensko redaktor časopisu Týždeň Juraj Kušnierik, když popsal vánoční svátky, jako *svátky nepokoje*. A svůj článek tak nazval. A měl pravdu. Nutno říci, že se pečlivě držel evangelia a jen suše konstatoval fakta. To byla nepřehledná smršť zla a zmatků! Ano, i letos je mnoho lidí, kteří jsou mimo svůj domov. Díky nějaké pomatené okupační moci letí vánoční nocí jako běženci. Ježíš a jeho rodiče byli také běženci. Sem a tam, domů nemohli, skončili v Egyptě.

Pokud věříme v dobro, pak se tuto černou zlobu musíme učit vnímat osobně, tváří v tvář. Pro nás to znamená hledat formy pomoci. Jak se otevřít a zároveň si zachovat své soukromí. Musíme se učit, jak se jedná se zlém. S lidmi, kteří nic dobrého nedovedou, protože je to nikdo neučil. Jak říct třeba běžencům: „Pojďte dál!“ a zároveň vysvětlit, že pokud tu chce někdo s námi žít, musí respektovat určitá pravidla. Jak se otevřít hostům z konce světa, kterým pomůžeme, aby se tam zase za čas vrátili. A abychom na jejich zemi měli svůj podíl, protože: Když pomáháme jim, pomáháme vlastně sobě!

Kdo věří v dobro, nesmí se stydět za bílou. A každým prokázaným dobrem se víc a více zasvěcovat dobrou. Jako se Ferko zasvětil zlému, tak my se tváří v tvář zlému zasvětime dobrou! Dobrá zpráva je skutečně dobrá. Ten, který se narodil v Betlémě, dal demonstrativně najevo, že se tu dá žít a že život je krásný. Nastoupil na hrací pole a hrál skutečně spravedlivě, jak se dnes říká fér. Dal najevo, že touží po lidské blízkosti, touží po mně a po tobě. Ví jaký jsem já člověk, ví jaký jsi ty, nebo ty, či někdo tam vzadu. rohrál nefér hrou a visel na kříži. Ale dobro nelze zabít! Vstal z mrtvých a každého může mít rád, i když s ním občas nebude souhlasit. S každým bude mluvit, s

mnohými chce prostírat a jíst. Pro něj nejsou zlí/černí a dobří/bílí lidé (nebo naopak), ale černé zlo a bílé dobro. A všechno vidí a všechno má na očích, jako by hrál vítěznou partii. Ta moje známá velmistryně zná třeba deset dvacet tahů po paměti a může mýt nádobí a přitom hrát s manželem, který sedí u šachovnice. Představte si: Kristus Pán zná všechny tahy dopředu a ví, jak partie skončí. Tak to je: „Sláva na výsostech a na zemi pokoj, protože právě v lidech má Bůh zalíbení a právě jim - v tomto běsu a děsu zla - přináší v Kristu dobrou vůli k životu!" Amen!